

KING

SZÖVETSÉG
MÁSODIK KÖNYV

KING

S.J. Tilly

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
S.J. Tilly: *KING*
First published independently in 2023

Fordította
Puskás Tímea

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-746-6

Minden jog fenntartva

Copyright © S.J. Tilly 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Puskás Tímea 2025

Kedves Olvasó!

A könyv felkavaró, véres jeleneteket és erőszakos halált tartalmaz. Elrablásról, zsarolásról és bebörtönzésről szóló elbeszélések is megjelennek a lapjain. Egy nőt az akarata ellenére házasítanak meg. Előfordulnak megkérdőjelezhető konszenzuson alapuló szexuális tartalmak. Emberkereskedelemtől is szó esik, és összességében sok rossz dolog történik.

Ahogy Nero, ugyanúgy King is egy két lábon járó piros zászló. Ezért, mint mindig, ezen emlékeztető tudatában olvass tovább!

Ajánlás

Ahogy a mondás tartja:

Kétszer halsz meg. Először, amikor eltemetnek.

Másodszor, amikor valaki utoljára ejti ki a nevedet.

Ezt a könyvet az édes Laney-nek ajánlom – és minden kutyának, akik magukkal vittek egy darabot a szívünkéből –, mert így, amíg valaki elolvassa a nevüket, örökké élnek.



I. FEJEZET

Savannah

– Biztos nem akarod azt hazavinni, és inkább feljönni hozzám? – Lee felém pillant, majd zöldre vált a lámpa, és leveszi a fékről a lábát. – Elég korán van a vacsorához.

Lenézek az ölemben pihenő hideg lasagnéra, és a tetejét fedő alumíniumfólia összegyűrődik a markomban.

– Tudom, hogy korán van, de nem kell ennünk, amint megérkezünk. – Igyekszem figyelmen kívül hagyni, hogy nem akarja megkóstolni a főztömet. – Nemrég volt Mandi műtéte, ezért biztosan hamar lepihen.

Lee dobol az ujjaival a kormányon.

– Nem fertőz, ugye?

Eltátom a számat, és kell pár pillanat, hogy válaszolni tudjak.

– A gerincét műtötték, mert elesett.

Szeretném azt is hozzátenni, hogy *hacsak nem tudod elkapni az ügyetlenséget, akkor nem fertőz*. De a szeméből sütő ingerültség elhallgattat.

Összeszorítom a számat, majd kinézek az ablakon, és hagyom, hogy a GPS hangja vezessen a barátnőm házához.

Múlt hónapban, amikor találkoztunk, még tetszett Lee visszahúzódó személyisége. Kifinomultnak tűnt, és régen főrtölt velem nyíltan egy jóképű férfi.

Felszívtam a sármját, mint egy zokni a vizet egy mély tócsába lépve. Nagyon odafigyelt rám az első randinkon. És szörnyen kedves volt a másodikon. De ma, mióta kinyitotta nekem az ajtót, igazi seggfejként viselkedik.

Azt hittem, hogy ez az egész *szex a harmadik randin* dolog csak amolyan mondas. De eléggé... nyűgös. Elgondolkozom, vajon azért tanúsít ilyen magatartást, mert azt hiszi, ma lefekszünk?

Ami butaság. Mert ez nem *olyan* randi. Mellesleg, önként jelentkezett, hogy elkísér. Talán ezt intő jelként kellett volna vennem – hogy benyomakodott a mai napomba, amikor mondtam, hogy holnap szabad vagyok.

Megbizonyosodom róla, hogy a fólia még mindig a tepsin van.

Csak akkor akartam bemutatni Leet, amikor már komoly a kapcsolatunk. Most már úgy gondolom, hogy ez a dolog közöttünk nem lesz az. Nem akarom újra látni. Ez a viselkedés kicsit sem vonzó.

Ráadásul emlékszem rá, hogy mondtam: Mandi két csigolyáját műtik.

Fertőz?

Ki kérdez ilyet?

Lee indexel, lelassít, és ráfordul Mandi utcájára.

– Ha nem akarsz velem lógni, totál megértem – mondom, abban reménykedve, hogy elfogadja a felkínált menekülési lehetőséget. – Elég, ha kiteszel.

– Nem. – Felsóhajt. – Azt mondtam, eljövök, és tartom magam a szavamhoz. Mit gondolna a barátnőd, ha nem lennék ott?

Ráharapok az ajkamra. Remek lehetőség, hogy elmondjam, meg sem említettem Mandinek, mert nem voltam benne biztos, hogy tényleg eljön.

De nem akarok goromba lenni, és a következő pár órát extra kínossá tenni.

Kimutatok az ablakon.

– A sárga ház az. Hátul van egy felhajtó, de az utcán is leparkolhatsz.

Egy csinos, középosztály által lakott környéken vagyunk, nem messze Minneapolistól. A magas fák beárnyékolják az utcát, így megvédenek minket a júliusi naptól.

Megvárom, hogy Lee leállítsa a kocsit, mielőtt kicsatolom magam, és kiszállok.

Egy kis ügyesség kell hozzá, hogy a tézta ne landoljon az ölemben, ahogyan kikászálódok a sportkocsiból, de sikerül megoldanom.

Hátulról megkerüli az autót, és csatlakozik hozzám a járdán, én pedig felé nyújtom a tepsit.

– Megfognád egy pillanatra?

Szinte meglepődöm, amikor szó nélkül elveszi, de nem vesztegetek több időt, gyorsan lesimítom a ruhámat.

Nehéz volt kiválasztani, mit vegyek fel. Csak kétszer találkoztam Leével, vagy háromszor, ha számít a megismerkedésünk, ezért még mindig igyekszem lenyűgözni őt a szerkóimmal. De a barátnőm nemrég esett át egy rohadt gerincműtéten, így kizártnak tartom, hogy kicicomázta volna magát egy otthon elköltött, korai vacsorához. Ezért megtaláltam az arany középutat egy rojtos farmer rövid-

nadrággal, amit virágmintás, dekoltažsvillantó felsővel és aranyszínű balerinacipővel társítottam.

A rövidnadrág túlságosan felcsúszott, miközben ültem, ezért egy kis igazgatás és rángatás kell, hogy visszacsúszson a helyére. Cuki darab, a nadrág jól néz ki, de sosem szerettem a lábamat – túlságosan is *nagy* –, ezért gondolni sem merek arra, hogy felvegyem, mert túl agyalom a helyzetet, és stresszelni fogok. Viszont a hossza tetszik, eleget takar, ezért nem dörzsölődik ki a lábam. Mert az egyetlen fájdalmasabb dolog egy csalódott férfi társaságánál a kidörzsölt comb.

Erre a gondolatra megrázom a fejemet, és lesimítom a felsőmet. A merész mintája segít optikailag kisimítani pár... dudoromat.

Azt hinné az ember, hogy miután már harminckét éve – ahogyan a családom mondja – „vastag csontozatúként” élek, tudnom kellene, hogyan öltözzek fel. De még mindig próbálok rájönni. Hála a közösségi médiának, idén rábukantam pár remek testpozitivitással foglalkozó oldalra, és azóta igyekszem az érzéki oldalamat szűkebb, kihívóbb darabokkal előhozni. Állítólag így a szexualitásomat hangsúlyozom ki, és nem a testemet rejtegetem. Egészen jól megy, de ez egy folyamat. És a Leeből áradó furcsa hangulattól túlságosan meztelennek érzem magam.

Felém nyújtja a lasagnét, jelezve, hogy nem hajlandó elvinni a házig.

A nyelvem hegyén van, hogy elküldjem, de helyette egy *köszit* nyögök ki.

Lee a járda felé int.

– Csak ön után, milady!

Mosolyra húzódik a szám, ahogyan elmegyek mellette.

Lehet, hogy túlságosan szigorú voltam vele.

Odaérünk az ajtóhoz, Lee előrenyúl, megnyomja a csengőt, majd mellém áll.

Pár pillanatba telik – ahogyan sejtettem –, hogy kinyílik az ajtó, és feltűnjön mögöttem a barátnőm.

– Savannah? – Mandi arcán zavart mosoly ül.

– Szia! – köszöntöm vigyorogva. – Nézzenek oda, már mászkálász!

Erre ő felhorkan, és megrázza a járókeretet.

– A doki azt mondta, hogy mozognom kell.

– Remekül nézel ki – mondom.

– Köszí! – A tekintete Leere vándorol, majd vissza rám.

– Nem tudtam, hogy jársz valakivel. – Színpadiasan sutog, mert tudja, hogy a mellettem álló férfi hall mindent.

Nem igazán tudom, hogy mutassam be, ezért csak ennyit mondok:

– Ő itt Lee – biccentek felé, még mindig teli kézzel.

Az ilyenkor szokásos udvarias diskurzus után kezét fognak, majd Mandi felém fordul.

– Bocsánat, de kezdem elveszteni a fonalat. Miért vagy...

– Tekintete lesiklik a kezemben pihenő, minden pillanattal nehezebbé váló lasagnéra. – Jóságos ég, az ma van?

– A homlokára csap. – Azt hittem, a *következő* szombaton jössz át.

– Jaj, ne! – Meleg kúszik fel a nyakamon. Ha elküld minket, elolvadok a szégyentől. – Valószínűleg én néztem el. – *Annak ellenére, hogy négyszer néztem vissza az elmúlt négy napban az üzeneteinket, hogy biztosan jókor jöjjenek.*

– Ha akarod, beteheted a fagyasztóba. – Felemelem a tepsit.

– Féltreteheted máskorra. Mondjuk a következő hétvégére.

– Nem, nem. – Megrázza a fejét. – Gyertek be! – Hátralep. – Egy másik barátnőm is itt van a bátyjával. Tavasszal együtt dolgoztunk egy rendezvényen, és csak benézett, hogy vagyok.

– Ez kedves tőle. – Követem Mandit a házba. – Elhozta a bátyját? – Ettől valamiért bután vihogok.

Mandi úgy fordul, hogy csak én lássam az arcát, majd elkerekedik a szeme, és legyezi magát.

Ezek szerint a bátyja jóképű.

Kínos lesz befurakodni más vendégek mellé, de nem bánom, ha egy kicsit legeltethetem a szemem. Főleg, hogy holnaptól végzek a férfiakkal. Mert Lee még mindig nem vette el tőlem a tepsit, és a karom mindjárt letörik.

Mandi tempóját követve végigmegyünk a nappaliba vezető folyosón, a ház másik vége felé. A folyosó mütárgyakkal van kirakva.

Számos művészeti galériát menedzsel – az egyik ilyenben találkoztunk először – itt és Chicagóban, így alakult ki a csodás kollekcója.

A nappali felé közeledve több duruzsoló hangot is hallok.

Lelassítok, engedem, hogy Mandi lépjen be elsőként a szobába, és ellazítom a vállamat.

– Remélem, nem bánjátok, ha a barátnőm, Savannah és a pasija is csatlakozik hozzánk.

Nagy erőfeszítésbe kerül nem grimaszolnom, amikor Leet a pasimnak hívja, de nem éri meg az erőfeszítést, hogy kijavítsam.

Belépek a szobába, ahol Mandi másik barátnője a kanapén ül. Mellette, ahogyan említette, egy férfi.

Már nem is lépkedek, mégis majdnem elbotlom.

Mert jézusmária!, *micsoda egy férfi!* Mandi apró legyezése nem volt elég figyelmeztetés arra, mennyire jóképű ez a pasas.

Túláságosan is elegánsan van öltözve a hétvégéhez. Gyakorlatilag öltönyben van, csak zakó nélkül. Mintha félredobta volna, amikor melege lett. A rászabott, fehér ingének felső két gombját szabadon hagyta, és az ujját félig felgyűrte az alkarján. Ráadásul, ahogyan szélesre tárt lábbal hátradől, a nadrág anyaga úgy megfeszül, épphogy nem szakad szét... *Szentséges ég, nagyon jól áll neki!*

Sűrű, barna haja – ugyanolyan színű, mint a húgáé – oldalt rövidre van vágva, a szakállával egy síkban, de fent kicsit hosszabbra hagyta. Lefogadom, hogy általában tökéletesen hátra van zselézve, de most, mint minden más része, a haja is kicsit rendetlen.

Feljebb pillantok, a tekintetem találkozik az övével, és hátralépek.

Van ott valami.

Valami vadság.

– Szia! – Az ördögi férfi mellett ülő nő integet.

Boldogan veszem a figyelemelterelést, és finoman megemelem a kezemben lévő tepsit üdvözlésképpen.

Majdnem elfelejtettem, hogy még mindig fogom. Ha jobban belegondolok, az ujjaim már kezdenek bizseregni.

Karra kell gyúrnom.

– Bocsi, hogy csak úgy beállítottunk. – A nevetésem pont olyan mesterkéltén hangzik, mint ahogyan viselkedem most. – Elnéztem a dátumot.

A nő arcára megértés ül ki.

– Mindannyiunkkal előfordult már.

Hitetlenkedve megrántom a vállam. Ő is pont úgy ki van öltözve a csinos szoknyájával, mint a testvére, és kicsit sem úgy fest, mint aki rossz helyen vagy rossz időben jelent volna meg.

Nem mintha velem ez történt volna.

Mandi odamegy az egyik magas támlás székhez, én pedig a kínos csöndben állva maradok.

Amikor végre meghallom Lee lépteit mögülem, kicsit odébb húzódom.

Biztosan lekötötte a figyelmét pár műtárgy – amit általában értékelek –, de még kínosabbá teszi a helyzetet azzal, hogy utánunk sétál be.

A könykömmel rámutatok.

– Mindenki, ő itt Lee. – Elhagyom a hibásan használt titulust, és rájövök, hogy nem tudom a testvérpár nevét.

– Örülök, hogy találkozunk... – mondja a nő, ahogyan Lee megjelenik. De aztán elhallgat, és hátratántorodik, mintha valaki az arcába öntött volna egy italt. – Leland?

Lee megtorpan mellettem. *Megtorpan.* Mintha falba ütközött volna.

A nő rám néz, majd vissza Leere.

– Ez meg mi a fasz?

Egyikről a másikra kapom a tekintetemet, és azon jár az agyam, honnan ismerik egymást. És miért hívja a nő Lelandnek?

– Aspen... – krákgolja Lee. A nevét?

A nő összeszorítja az állkapcsát, és felpattan.

– *Ez az a munka, amit el kellett intézned?* – Rám mutat a vörösre festett körmével.

Jaj ne!

Jaj ne, jaj ne, jaj ne!

– Lee, mi folyik itt? – kérdezem a mellettem álló férfit annak ellenére, hogy rettegés költözik a gyomromba.

– A neve *Leland* – böki ki a nő, Aspen. – És ő az én hazug, csalfa, rohadék férjem.